



PARTER (Antal tilltalade: 2)

Tilltalad

Linus Andersson, 19830408-4133
Skogsviksvägen 32
423 61 Torslanda

Offentlig försvarare:

Advokat Hans Gaestadius
Gaestadius Advokater KB
Västra Hamngatan 20
411 17 Göteborg

Åklagare

Kammaråklagare Helene Gestrin
Åklagarmyndigheten
Åklagarkammaren i Linköping
Box 367
581 03 Linköping

DOMSLUT

Åtal som den tilltalade frikänns från

Brott mot lagen om skydd för gravfriden vid vraket efter passagerarfartyget Estonia, 3 § lagen (1995:732) om skydd för gravfriden vid vraket efter passagerarfartyget Estonia
2019-09-23 -- 2019-09-24

Ersättning

1. Advokat Hans Gaestadius får ersättning av staten med 60 563 kr. Av beloppet avser 48 450 kr arbete och 12 113 kr mervärdesskatt.
 2. Staten ska stå för kostnaden för försvararen.
-

Tilltalad

HENRIK Nils John Evertsson, 19870303-8235
Bogata 25 C
0655 Oslo, Norge
Norge

Offentlig försvarare:

Advokat Johan Eriksson
Försvarsadvokaterna Stockholm HB
Box 12107
102 23 Stockholm

Åklagare

Kammaråklagare Helene Gestrin
Åklagarmyndigheten
Åklagarkammaren i Linköping
Box 367
581 03 Linköping

DOMSLUT

Åtal som den tilltalade frikänns från

Brott mot lagen om skydd för gravfriden vid vraket efter passagerarfartyget Estonia, 3 § lagen (1995:732) om skydd för gravfriden vid vraket efter passagerarfartyget Estonia
2019-09-23 -- 2019-09-24

Ersättning

1. Advokat Johan Eriksson får ersättning av staten med 68 861 kr. Av beloppet avser 42 037 kr arbete, 7 830 kr tidsspillan, 5 222 kr utlägg och 13 772 kr mervärdesskatt.
 2. Staten ska stå för kostnaden för försvararen.
-

BAKGRUND

Den estniskflaggade passagerarfärjan M/S Estonia (nedan Estonia) förliste på öppet hav mellan finska Utö och estniska Dagö tidigt på natten den 28 september 1994 under sin resa från Tallinn till Stockholm. Ombord på fartyget fanns runt 1 000 personer, varav 852 omkom. Det stora flertalet av de omkomna kom från Sverige. Fartyget sjönk mycket snabbt och blev liggande på ett djup från 54 till cirka 80 meter. Majoriteten av de som var ombord finns fortfarande i Östersjön antingen i fartyget eller runtomkring det.

Efter att först ha uppgett att samtliga personer skulle hämtas upp och fartyget bärgas beslutade den svenska regeringen i december 1994 att någon bärgning av fartyget inte skulle ske och inga omkomna tas upp. Samtidigt bestämdes att platsen där fartyget förliste skulle betraktas som en gravplats för de omkomna och att gravfrid skulle råda. Efter förslag från svenska Sjöfartsverket beslutade regeringen våren 1995 att vraket skulle täckas över med betong. Den åtgärden slutfördes dock inte efter protester från bland andra anhöriga till offren.

I början av 1995 beslutade Estland, Finland och Sverige att länderna var för sig skulle införa lagstiftning som kriminaliserade verksamhet som störde gravfriden. En överenskommelse undertecknades sedan av de tre länderna den 23 februari 1995. I denna slogs fast att fartygsvraket med ett kringliggande definierat område skulle betraktas som ett sista vilorum för de omkomna och som sådant visas tillbörlig respekt samt att de tre staterna var överens om att fartyget inte skulle lyftas. Vidare åtog länderna sig att i enlighet med sina nationella förfaranden införa lagstiftning som syftade till att kriminalisera all verksamhet som störde offrens sista vilorum, särskilt dykning eller annan verksamhet i syfte att ta upp offren eller egendom från vraket eller havsbotten och att det skulle vara möjligt att straffa brott mot sådan lagstiftning med fängelse. Undantag gjordes för att möjliggöra att ett eller flera av de berörda länderna vidtog åtgärder för att täcka över vraket eller för att hindra förorening av den marina miljön från vraket. Överenskommelsen innehåller också ett åtagande för de tre staterna att informera varandra om sådan verksamhet som har kriminaliserats och i vilken ett

fartyg som för något av de avtalsslutande ländernas flagg är inblandat. Överenskommelsen har därefter tillträtts av Danmark, Lettland, Litauen, Polen, Ryssland och Storbritannien. Tyskland har inte anslutit sig till överenskommelsen.

Med anledning av överenskommelsen infördes i Sverige lagen (1995:732) om skydd för gravfriden vid vraket efter passagerarfartyget Estonia (nedan Estonialagen). Lagen trädde i kraft den 1 juli 1995.

YRKANDEN OCH INSTÄLLNING

Åklagaren har begärt att tingsrätten ska döma Linus Andersson och Henrik Evertsson för brott mot lagen om skydd för gravfriden vid vraket efter passagerarfartyget Estonia, enligt 3 § lagen (1995:732) om skydd för gravfriden vid vraket efter passagerarfartyget Estonia, med följande gärningsbeskrivning.

Linus Andersson och Henrik Evertsson har, tillsammans och i samförstånd med andra i ett team som arbetat med en filmproduktion, utövat undervattensverksamhet i det fridsförklarade området vid vraket av det sjunkna passagerarfartyget Estonia där sådan verksamhet inte får bedrivas. Undervattensverksamheten har bestått i att filmteamet från en för ändamålet chartrad båt har sänkt en kabelbunden dykrobot i vattnet och filmat vraket under ytan.

Linus Andersson och Henrik Evertsson har varit en del av ett team där varje medlem har utfört specifika uppgifter, där varje åtgärd varit en väsentlig del för fullbordan av undervattensverksamheten och där varje person genom sitt agerande har styrkt övriga personer i deras uppsåt. Linus Andersson har granskat undervattensdatan på de inspelade filmerna och skapat 3D-modeller av vad som har spelats in. Henrik Evertsson har som regissör och produktionsansvarig ombord haft ett övergripande ansvar för arbetsledningen av filmteamet, filmningen och undervattensverksamheten.

*Det hände den 23 – 24 september 2019 i Östersjön inom området
59 grader 23,500 minuter nordlig bredd 21 grader 40,000 minuter östlig längd,
59 grader 23,500 minuter nordlig bredd 21 grader 42,000 minuter östlig längd,*

*59 grader 22,500 minuter nordlig bredd 21 grader 42,000 minuter östlig längd och
59 grader 22,500 minuter nordlig bredd 21 grader 40,000 minuter östlig längd.*

De tilltalade begick gärningen med uppsåt.

Linus Andersson har medgett de faktiska omständigheterna, men har bestritt ansvar för brott.

Henrik Evertsson har medgett de faktiska omständigheterna, men har bestritt ansvar för brott.

BEVISNING

Linus Andersson och Henrik Evertsson har hörts.

På åklagarens begäran har vittnesförhör hållits med befälhavaren ombord på det finska gränsbevakningsfartyget Turva, kaptenlöjtnant Ville Puustinen, Finska Vikens Sjöbevakningssektion.

Åklagaren har åberopat följande skriftliga bevisning. Utskrift av samtal via VHF mellan Turva och M/S Fritz Reuter (Fritz Reuter), spårningshistorik för Fritz Reuter från tysk sjöpolismyndighet, positionsangivelser från Tyskland, fotografier av Fritz Reuter med positionsangivelser från den finska kustbevakningens överflygningar, promemoria med bilder från värmekamera, positionsangivelser från Finland, promemoria angående Fritz Reuters positioner, bild från den finska gränsbevakningen om Fritz Reuters position vid undervattensverksamheten och uppgifter från tysk sjöpolismyndighet om noteringar i Fritz Reuters loggbok.

Åklagaren har även visat tre bilder från internet som belyser effekten av den undervattensverksamhet som bedrevs från Fritz Reuter, nämligen utdrag från Statens Haverikommissions hemsida, pressmeddelande från regeringens hemsida och utdrag från Ekots hemsida.

DOMSKÄL

Inledning

Henrik Evertsson har under lång tid varit intresserad av Estonias förlisning. Efter att ha samlat material tog han kontakt med ett norskt produktionsbolag, Monster, som visade sig vara intresserat av att göra en dokumentär om fartyget och dess förlisning. Något senare kom även D-play/Discovery+ in som medproducenter. Efter vissa överväganden drogs slutsatsen att det även var nödvändigt att dokumentera själva vraket. Dokumentationen skulle ske med användning av en dykrobot. Med hänsyn till det förbud som råder mot dykning och undervattensverksamhet enligt bland annat Estonialagen undersökte produktionsbolagen hur man skulle gå tillväga för att undvika att begå någon straffbar gärning. Slutsatsen var att använda sig av ett tyskflaggat fartyg eftersom Tyskland, till skillnad från andra Östersjöstater, inte hade anslutit sig till den överenskommelse som hade träffats mellan Estland, Finland och Sverige 1995. Det fartyg som sedan chartrades av produktionsbolagen för uppdraget var M/S Fritz Reuter (nedan Fritz Reuter) med hemmahamn i Rostock. Förutom besättningen fanns det svenska, norska och tyska passagerare ombord som tillhörde produktionsteamet. Produktionsledare var Henrik Evertsson. Linus Andersson, som hade anlåtats av produktionsbolagen, var den som styrde dykroboten och granskade det material som hade dokumenterats av dykrobotens kameror.

Fritz Reuter avgick från Tyskland och ankom till det av gravfriden skyddade området den 23 september 2019, där hon anropade det finska gränsbevakningsfartyget Turva och frågade om Turva kunde flytta sig. Turva befann sig vid tillfället i vattnet ovanför bogen på Estonias vrak. Under de fortsatta kontakterna med Turva meddelade man från Fritz Reuters sida att man avsåg att ägna sig åt undervattensverksamhet med användande av en dykrobot och fick av Turva beskedet att området var de för-olyckades från Estonia sista vilorum. Det finska gränsbevakningsfartygets befälhavare informerades på fråga att det fanns två svenskar ombord, men inga finska eller estländska medborgare.

Fritz Reuter befann sig inom det skyddade området från mitt på dagen den 23 september till morgonen den 25 september 2019 då fartyget påbörjade resan hem till Rostock dit hon anlände tidigt på morgonen den 28 september. Turva iakttog Fritz Reuters aktiviteter på ett visst avstånd från kl. 13.00 den 23 september, men lämnade området tidigt på morgonen dagen därpå. Under perioden den 23 – den 24 september skedde tre, eventuellt fyra, dyk under vilka filmning ägde rum med dykroboten, därutöver skedde ett antal s.k. provdykningar med roboten. Delar av vrakets styrbord- och babordsida filmades cirka 20 minuter varje gång.

Henrik Evertssons och Linus Anderssons uppgifter i övrigt

Henrik Evertsson och Linus Andersson har båda uppgett att det var viktigt för dem att de hade de anhörigas till Estonias offer medgivande att filma vraket, att de var övertygade att det de gjorde var straffritt eftersom de arbetade från en tyskflaggad båt som befann sig på internationellt vatten, att den fotografering och filmning som ägde rum bedrevs cirka en meter bort från vraket, att dykroboten aldrig var inne i själva vraket och att inga kvarlevor sågs eller dokumenterades. De har båda sagt att de inte skulle ha ägnat sig åt någon undervattensverksamhet om de hade trott att det var förbjudet för dem och att varken de eller produktionsteamet i övrigt har gjort något som skändat offren eller tagit upp något från vraket, utan att syftet var att undersöka om det fanns någon annan förklaring till att Estonia sjönk än den som den av de berörda staterna tillsatta Haverikommissionen kommit fram till. De har också sagt att hela verksamheten omgärdades av ett etiskt ramverk, vilket var mycket viktigt för deras medverkan, och att de lämnade området i samma skick som det var då de anlände.

Har Henrik Evertsson och Linus Andersson gjort sig skyldiga till den gärning som de är åtalade för?

Det är ostridigt i målet att Henrik Evertsson och Linus Andersson har befunnit sig inom det gravfridsförklarade området kring Estonia och där, i syfte att producera en dokumentärfilm, utövat undervattensverksamhet samt att verksamheten har bestått i att från Fritz Reuter, som chartrats för ändamålet, sänka ner en kabelbunden dykrobot och filma vraket under vattenytan. Det är även ostridigt att Linus Andersson har

granskat materialet från de inspelade filmerna och skapat 3D-modeller av det som spelats in och att Henrik Evertsson som regissör och produktionsansvarig ombord haft ett övergripande ansvar för arbetsledningen, filmningen och undervattensverksamheten. De objektiva förutsättningarna för straffansvar enligt Estonialagen är därmed uppfyllda.

Henrik Evertsson och Linus Andersson har uppgett tre olika grunder för sitt bestridande av ansvar. I första hand gör de gällande att gärningen inte är kriminaliserad eftersom den begåtts på internationellt vatten ombord på ett tyskt fartyg och således på tyskt territorium. I andra hand gör de gällande att de bör frikännas eftersom de har svävat i rättsvillfarelse, som har varit uppenbart ursäktlig, då de har trott att gärningen var tillåten eftersom de befann sig på en tyskflaggad båt på internationellt vatten. Slutligen har de gjort gällande att gärningen ska anses ligga utanför det straffbara området med hänsyn till den grundlagsskyddade yttrande- och informationsfriheten och att de av den anledningen ska frikännas.

Kan Henrik Evertsson och Linus Andersson straffas för gärningen?

De allmänna bestämmelserna om tillämplig svensk lag och svensk domsrätt på straffrättens område finns i 2 kap. brottsbalken. Därutöver finns bestämmelser också i ett antal specialstraffrättsliga författningar, bland andra Estonialagen.

De bestämmelser i 2 kap. brottsbalken som är aktuella i detta fall finns i kapitlets 2 § och 3 §. Av de bestämmelserna framgår såvitt nu är av intresse följande. Enligt 2 § döms för brott som begåtts utomlands enligt svensk lag vid svensk domstol om brottet begåtts av svensk medborgare under förutsättning att gärningen inte är fri från ansvar på gärningsorten (dvs. ett krav på dubbel straffbarhet), eller om det för brottet kan följa fängelse om gärningen har begåtts på ett område som inte tillhör någon stat. Öppet hav utanför territorialhaven räknas som sådana områden som inte tillhör någon stat. Vidare kan det, enligt 3 § punkten 1, dömas enligt svensk lag om brottet har begåtts på ett svenskt fartyg oavsett var det befinner sig eller om brottet begåtts mot Sverige, en svensk kommun eller annan menighet eller en svensk allmän inrättning (3 §

punkten 4). Detsamma gäller enligt 3 § punkten 5 om brottet begåtts inom ett område som inte tillhör någon stat mot en svensk medborgare, svensk sammanslutning eller enskild inrättning eller mot en utlänning med hemvist i Sverige. Punkten 5 gör således inte något undantag för brott begångna på utländska fartyg på internationellt vatten. I 2 kap. 7 § brottsbalken finns därutöver en bestämmelse som stadgar att domstolar utöver vad som sägs i kapitlet även ska iaktta de begränsningar som följer av allmänt erkända folkrättsliga grundsatser eller enligt vad som är särskilt stadgat av överenskommelse med främmande makt. Med det senare avses huvudsakligen bestämmelser om immunitet.

Enligt 5 § Estonialagen döms för brott mot lagen vid svensk domstol även om 2 kap. 2 § eller 3 § brottsbalken inte är tillämplig. Lagen har alltså enligt sin ordalydelse ett mycket vidsträckt tillämpningsområde. I lagens förarbeten slogs det också fast att svensk domstol, med hänsyn till intresset av att skydda gravfriden, bör vara behörig att döma vem som helst som stör gravfriden (prop. 1994/95:190 s. 9). Det uttalades dock samtidigt att det i vissa situationer inte skulle vara möjligt att utöva kontroll över utländska fartyg på grund av förbudet för en stat att utöva makt mot andra staters fartyg på det fria havet. Redan vid tiden för lagens tillkomst fanns det alltså en medvetenhet om att lagen, trots bestämmelsen i 5 §, inte alltid skulle kunna tillämpas i alla situationer. Lagstiftaren då och även senare har dock ansett att bestämmelsen är nödvändig för att fullgöra de åtaganden som Sverige har gentemot de andra staterna i den överenskommelse som träffades mellan Estland, Finland och Sverige den 23 februari 1995.

Det förhållandet att Sverige genom Estonialagen har tagit sig makten att bestämma över det öppna havet har ifrågasatts i litteraturen. Det är emellertid klart att om Henrik Evertsson och Linus Andersson hade befunnit sig ombord på ett svenskflaggat fartyg, på en flotte utan nationalitetsbeteckning eller i en roddbåt på internationellt vatten när de bedrev undervattensverksamheten hade de kunnat straffas för den gärningen även med stöd av bestämmelserna i 2 kap. brottsbalken. Eftersom de båda kände till innehållet i den svenska Estonialagen och inte fått något felaktigt besked om dess tillämplighet från någon myndighet, utan från produktionsbolag med starka intressen

att genomföra en undersökning av Estonias vrak, kan de inte anses ha svävat i någon ursäktlig rättsvillfarelse (prop. 1993/94:130 s. 59). Inte heller anser tingsrätten att den grundlagsskyddade yttrande- och informationsfriheten innebär någon form av carte blanche att straffritt begå straffbara gärningar. I de båda senare fallen kan dock omständigheterna i det enskilda fallet leda till en mildare bedömning av straffvärdet och vilken påföljd som döms ut.

Det är dock ostridigt att Estonia ligger på en del av det öppna havet som inte är en del av svenskt territorium liksom att det fartyg från vilket undervattensverksamheten bedrevs inte var svenskflaggat. Som exempel på gärningar som har begåtts på fartyg kan nämnas oljeutsläpp från ett fartyg eller otillåtet fiske med trål. Det förhållandet att den kabelbundna dykroboten befunnit sig i vattnet innebär alltså inte att gärningen inte ska anses ha begåtts på fartyg. Enligt den s.k. flaggstatsprincipen är det den stat i vilken fartyget är registrerat som har jurisdiktion över brott som begås ombord på fartyget. Vidare framgår det av FN:s havsrättskonvention i del VII artikel 89 att ingen stat kan göra giltiga anspråk på suveränitet över någon del av det fria havet.

Den överenskommelse som Estland, Finland och Sverige träffade och till vilken vissa andra stater har tillträtt binder enbart de stater som har anslutit sig till den. Tyskland är inte en av dessa stater. Fritz Reuter var registrerat i Tyskland, som alltså inte är bundet av överenskommelsen och inte heller av de lagar som skapats mot bakgrund av den. Då gärningen bedrevs från ett tyskflaggat fartyg, dvs. på tyskt territorium, föreligger inte någon sådan dubbel straffbarhet som krävs enligt 2 kap. 2 § brottsbalken. Inte heller finns förutsättningar att tillämpa 2 kap. 3 § punkterna 1, 4 och 5 brottsbalken i detta fall. Estonialagens straffrättsliga tillämplighetsområde är visserligen betydligt vidsträcktare än brottsbalkens bestämmelser. Tingsrätten anser dock att Estonialagen i den delen strider mot folkrättens principer om att stater inte kan ta sig jurisdiktion över öppet hav och utöva makt över andra staters fartyg som befinner sig där. Bestämmelsen i 5 § bör därför inte tillämpas när gärningen har begåtts ombord på ett utländskt fartyg vars flaggstat inte är en del av den överenskommelse som lagen grundar sig på, även om några av gärningsmännen råkar vara svenska medborgare. Tingsrätten anser att Estonialagens vidsträckta tillämplighetsområde i fall som detta

inte heller kan läkas genom ett svenskt åtalsförordnade enligt 2 kap. 5 § andra stycket brottsbalken trots ordalydelsen i 1 § andra punkten förordningen (1993:1467) om bemyndigande för riksåklagaren att förordna om väckande av åtal i vissa fall. Åtalet kan således inte bifallas. Henrik Evertsson och Linus Andersson ska därför frikännas.

ÖVERKLAGANDE, se bilaga 1 (TR-01)

Överklagande ska ha kommit in till tingsrätten senast den 1 mars 2021 och ställas till Hovrätten för Västra Sverige.

Kavita Bäck Mirchandani

Skiljaktig mening, se nedan

Skiljaktig mening

Nämndemannen Björn Oxe är skiljaktig och anför följande. Jag anser att Linus Andersson och Henrik Evertsson har gjort sig skyldiga till brott mot Estonialagen och att de ska dömas till ansvar för det. Ingen av deras bestridandegrunder är relevanta i sammanhanget. Däremot anser jag att det finns förutsättningar att meddela påföljdseftergift enligt 29 kap. 6 § brottsbalken. Av utredningen framgår att de inte har rört vare sig vraket, några kvarlevor eller föremål och de har inte heller varit inne i vraket med dykroboten, utan endast filmat utsidan på en meters avstånd. Resultatet av deras arbete ombord på det tyska fartyget har dessutom lett till att Statens Haverikommission har begärt att Estonialagen ändras för att möjliggöra nya dykningar och undersökningar av vraket. Mot den bakgrunden är det uppenbart oskäligt att döma Linus Andersson och Henrik Evertsson till någon påföljd.



Hur man överklagar

Dom i brottmål, tingsrätt

TR-01

Vill du att domen ska ändras i någon del kan du överklaga. Här får du veta hur det går till.

Överklaga skriftligt inom 3 veckor

Ditt överklagande ska ha kommit in till domstolen inom 3 veckor från domens datum. Sista datum för överklagande finns på sista sidan i domen.

Överklaga efter att motparten överklagat

Om ena parten har överklagat i rätt tid, har den andra parten också rätt att överklaga även om tiden har gått ut. Det kallas att anslutningsöverklaga.

En part kan anslutningsöverklaga inom en extra vecka från det att överklagandetiden har gått ut. Ett anslutningsöverklagande måste alltså komma in inom 4 veckor från domens datum.

Ett anslutningsöverklagande upphör att gälla om det första överklagandet dras tillbaka eller av något annat skäl inte går vidare.

Så här gör du

1. Skriv tingsrättens namn och målnummer.
2. Förklara varför du tycker att domen ska ändras. Tala om vilken ändring du vill ha och varför du tycker att hovrätten ska ta upp ditt överklagande (läs mer om prövningstillstånd längre ner).
3. Tala om vilka bevis du vill hänvisa till. Förklara vad du vill visa med varje bevis.

Skicka med skriftliga bevis som inte redan finns i målet.

Vill du ha nya förhör med någon som redan förhörts eller en ny syn (till exempel besök på en plats), ska du berätta det och förklara varför.

Tala också om ifall du vill att målsäganden ska komma personligen vid en huvudförhandling.

4. Lämna namn och personnummer eller organisationsnummer.
Lämna aktuella och fullständiga uppgifter om var domstolen kan nå dig: postadresser, e-postadresser och telefonnummer.
Om du har ett ombud, lämna också ombudets kontaktuppgifter.
5. Skriv under överklagandet själv eller låt ditt ombud göra det.
6. Skicka eller lämna in överklagandet till tingsrätten. Du hittar adressen i domen.

Vad händer sedan?

Tingsrätten kontrollerar att överklagandet kommit in i rätt tid. Har det kommit in för sent avvisar domstolen överklagandet. Det innebär att domen gäller.

Om överklagandet kommit in i tid, skickar tingsrätten överklagandet och alla handlingar i målet vidare till hovrätten.

Har du tidigare fått brev genom förenklad delgivning, kan även hovrätten skicka brev på detta sätt.

Prövningstillstånd i hovrätten

När överklagandet kommer in till hovrätten tar domstolen först ställning till om målet ska tas upp till prövning.

Om du *inte* får prövningstillstånd gäller den överklagade domen. Därför är det viktigt att i överklagandet ta med allt du vill föra fram.

När krävs det prövningstillstånd?

Brottmålsdelen

I brottmålsdelen behövs prövningstillstånd i två olika fall:

- Den åtalade har dömts enbart till böter.
- Den åtalade har frikänts från ett brott som inte har mer än 6 månaders fängelse i straffskalan.

Skadeståndsdelen

Det krävs prövningstillstånd för att hovrätten ska pröva en begäran om skadestånd.

Undantag kan gälla när en dom överklagas i brottmålsdelen, och det är kopplat en begäran om skadestånd till brottet. Då krävs inte prövningstillstånd för skadeståndsdelen om

- det inte krävs prövningstillstånd i brottmålsdelen eller om
- hovrätten meddelar prövningstillstånd i brottmålsdelen.

Beslut i övriga frågor

I de mål där det krävs prövningstillstånd i brottmålsdelen (se ovan), krävs det också prövningstillstånd för sådana beslut som bara får överklagas i samband med att domen överklagas. Beslut som kan överklagas särskilt kräver inte prövningstillstånd.

När får man prövningstillstånd?

Hovrätten ger prövningstillstånd i fyra olika fall.

- Domstolen bedömer att det finns anledning att tvivla på att tingsrätten dömt rätt.
- Domstolen anser att det inte går att bedöma om tingsrätten har dömt rätt utan att ta upp målet.
- Domstolen behöver ta upp målet för att ge andra domstolar vägledning i rättstillämpningen.
- Domstolen bedömer att det finns synnerliga skäl att ta upp målet av någon annan anledning.

Vill du veta mer?

Ta kontakt med tingsrätten om du har frågor. Adress och telefonnummer finns på första sidan i domen.

Mer information finns på www.domstol.se.